

Homilie brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho v katedrále sv. Petra a Pavla, Hod Boží velikonoční, 8. dubna 2007

Už uběhlo skoro 2 tisíce let od onoho nedělního rána, kdy odvalený hrobový kámen změnil chůzi rozrušené Marie Magdaleny v běh k Petrovi a Janovi.

Ti vzápětí vyběhli neméně rozrušeni zpět k hrobu - a asi to nebyl jen poklus, když mladší Jan byl rychlejší.

Běželi k hrobu svých nadějí, které vkládali do Ježíše z Nazareta.

Právě on je dokázal nadchnout pro život s Bohem.

Vším, co dělal, ukazoval Boží krásu, byl dobrý, spravedlivý, zbožný.

Život v jeho blízkosti měl perspektivu a oni s ním byli šťastní. Všechno vsadili na tuto jedinou kartu - a teď tohle! Jeho ukřížováním se všechny jejich vize rozplynuly a všechno bylo jinak.

Možná i každý z nás může dojít k podobnému hrobu, ve kterém jsou pohřbeny naše životní naděje. Naděje našich životních vizí, že budeme dobrými a spravedlivými, že v nás budou mít druzí oporu, že budeme všemi svými schopnostmi stát vždy jednoznačně na straně dobra, že budeme věrní v tom, co jsme slíbili ... každý z nás tam může něco objevit. A pokud jsme pravdiví, pak i to, jak jsme zapleteni do zla a vin.

Tyto hroby patří ke všem zemím, dobám epochám. Nachází se v nich lidské zklamání, utrpení, lidská bída a selhání, ale také krev, hrůza, smrt, a nejtěžší provinění.

To vše jakoby se sbíhalo před hrobem ukřížovaného Ježíše, ke kterému doběhl Jan a čekal na pomalejšího Petra, aby vešli dovnitř. Vstupme tam s nimi.

Z pohřebního plátna, které leželo na svém místě splasklé a neporušené, a z roušky, kterou se zakrýval obličej - složené opodál - bylo každému z nich jasné, že Ježíšovo mrtvé tělo tam skutečně není a že jej ani nikdo nemohl odnést nebo ukrást.

Byli zmateni a vůbec netušili, co se vlastně stalo.

A právě v tu chvíli apoštol Jan intuitivně vycítil, že to všechno má nějaký smysl. Není to ještě pevná víra, která se opírá o Písmo, ale něco, co se probouzí v jeho srdci.

Kolik lidí, až do dnešních časů, prožilo tuto intuici, tento záblesk víry také?

Že se Písmo nezabývá popisováním události Kristova vzkříšení snad nepřekvapuje. Jde o událost mimo zkušenost kohokoliv z nás, a tedy nepopsatelnou. Písmo bere vzkříšení Ježíše Krista jako fakt a mnohem více si všímá důsledků této události.

Ti, kteří měli strach, se najednou nebojí.

Ti, kteří byli plni zklamání a smutku, jsou šťastní a plni života.

Ti, kteří nevěděli, co dělat, jednají s rozhodností.

A v tomto výčtu by se dalo ještě pokračovat.

Svědectví těchto lidí je jednoznačné.

Ježíš žije - a oni se s ním setkali.

Od Jana, přes váhajícího skeptika Tomáše, až po Kristova odpůrce Pavla z Tarsu.

To nejdůležitější v jejich životech se odvíjí od setkání se Vzkříšeným.

Všechno, co prožili, všechno, co znali z Písma, všechny dřívější události s Ježíšem – to vše zapadá do sebe a tvoří jednotný celek otevřený k dalšímu doplňování.

Základní jistota zůstává - Bůh Ježíše vzkřísil.

A to je pravý důvod velikonoční radosti, v níž zvěstují lidem, že skrze Krista dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.

Hrob Ukřižovaného, na kterém se sešly lidské ubohosti, viny a hříchy, které z lásky k nám vzal na sebe, se mění v místo Boží slávy, odkud slavně vstal.

Slavme tedy i my velikonoční svátky ne se starým kvasem, tedy se špatností, která se může stát dokonce životním stylem prostupujícím nás jako zhoubná nemoc, ale slavme naopak s novým kvasem. To znamená: nechme se prostoupit velikonoční radostí jako uzdravující silou.

Radostí, že Pán vstal z hrobu, aby nám připomínal, že perspektivou žádného z nás není smrt, ale život a aby nás provázel na všech našich cestách, kde se s každým z nás chce setkat.

A tak jako o Velikonocích zdravil své učedníky, zdraví všechny, kteří jej chtějí přijmout za svého Pána, slovy: Pokoj vám. A přidává: Nebojte se!